

Ангелът от Откровение 18 и вестта от 1888

Църква
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ
ул. Неофит Рилски № 38 1000 гр. София
тел. 988 00 74
За кореспонденция ПК 1202 1000 гр. София

e mail: sdarm@abv.bg

Ангелът от Откровение 18 глава и вестта от 1888 г.

“След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт, и земята се просвети от неговата слава.” Откр. 18:1

За приключване на Неговото дело на земята Бог ни даде три вести (Откр. 14), чрез които да се приготвим да устоим във великия ден на Господа. Те са настоящата истина за днес. Начинът, по който се отнасяме с тези вести, определя състоянието ни пред Бога и решава съдбата ни за спасение или за вечна погибел.

“Правилното разбиране на тези вести е от жизнена важност. Съдбата на душите зависи от начина, по който ги приемат.” ОВ 207 Откровение 14 гл. е, очевидно, въпрос на живот или смърт, към който големият измамник проявява особен интерес. В действителност той прави всичко възможно да отслаби разбирането на настоящата истина.

“Сатана постоянно се стреми да хвърли сянка върху тези вести, така че Божият народ да не съзнае тяхната важност, тяхното време и място.” СЦ, VI, 18 За съжаление той е имал успех сред претендиращите за Божи народ.

I. Ангелът от Откровение 18 трябва да дойде

“Сатана е създал едно състояние на нещата, чрез което известяването на вестта на третия ангел ще бъде ограничено навсякъде. Ние трябва да внимаваме за неговите планове и методи. Не трябва да има никакво понижаване, никакво заглушаване на вестта за това време. Вестта на третия ангел трябва да бъде засилена и подкрепена. Откровение 18 гл. разкрива важността от представяне истината в неограничено време, но с яснота и сила... Имало е твърде много поражение в основата ни при известяване на третата ангелска вест. Вестта не е била давана така ясно и определено, както би трябвало да бъде.” Еванг. 230

Третата ангелска вест трябва да бъде дадена със сила. Силата за известяването на първата и втората вести трябва да бъде засилена с третата. В Откровението Йоан казва за небесния вестител, който се съединява с третия ангел: “Видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт, и земята се просвети от неговата слава. Той извика със силен глас.” (Откр. 18:1-2) Ние сме в опасност да предадем третата ангелска вест по един неясен начин, така че тя да не прави впечатление, да не повлияе на народа. Толкова други интереси са се вмъкнали, така че самата вест, която трябва да бъде известена със сила, е станала безинтересна и безгласна.” СЦ, VI, 60

“Както е предсказано в 18 глава на Откровението, третата ангелска вест трябва да се провъзгласява с голяма сила от онези, които дават последното предупреждение против звяра и неговия образ: “И след това видях, че слизаше от небето ангел, който имаше голяма власт, и земята се просвети от неговата слава. И той извика силно с голям глас и казваше: Падна, падна Вавилон велики и стана жилище на бесовете и прибежище на всяка нечиста и омразна птица, защото всички народи пиха от виното на яростта на нейното блудстване. И земните царе блудстваха с нея и земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте из нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не спделите язвите ѝ, защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спом-

ни нейните неправди. Въздайте ѝ както тя въздаде на вас и дайте ѝ двойно според делата ѝ, с чашата, с която е черпила, двойно я почерпете.” Откр. 18:1-6

Тази е дадената от Бога вест, която трябва да прозвучи в Силния вик на третия ангел.

“Сериозна и важна истина е, че мнозина, които са били ревностни в проповядване на третата ангелска вест, сега стават безгрижни и равнодушни. Разграничителната линия между светските и тъй наречени християни е почти неразличима. Мнозина, които някога бяха усърдни адвентисти, сега се съобразяват със света - с неговите обичаи и себелюбие. Вместо да води света да се покорява на Божия закон, църквата се съединява със света чрез беззаконие. Всеки ден църквата се обръща към света.” СЦ, VII, 98-99

Според Елън Г. Уайт ангелът от Откровение 18 ще донесе нужното подкрепление:

“Видях друг силен ангел, който беше натоварен да слезе долу на земята и съедини гласа си с този на третия ангел и да предаде на неговата вест още по-голяма сила и слава.” ОВ 223

“Сатана полага постоянни усилия да не се чува в нашата среда глас на изобличение или упрек и увещание за изоставяне на грешки. Но има мъже, които са готови да носят ковчега. Те ще проповядват Неговото Слово и ще издигнат гласа си като тръба. Истината не ще изгуби от светлината или славата си в техните сърца. Те ще покажат на хората прегрешенията им и на Якововия дом греховете му.” СП 302

II. Минеаполис, повратната точка

1888 г. бележи един критичен период за църквата на Адвентистите от седмия ден. През същата тази година и през следващите църквата беше призована да избира между жизненоважни въпроси и така реши съдбата си.

1. Началото на светлината (1888 г.)

Господната служителка пише: “Зная, че за нашия народ трябва да се извърши едно дело, иначе мнозина не ще бъдат подготвени да приемат светлината на ангела, който се изпраща от небето, за да се просвети цялата земя от неговата слава.” СП 351

“Времето на изпита е точно пред нас, защото Високият вик на третия ангел вече е започнал в откриването на Христовата правда, на опрощаващия греховете Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, с чиято слава ще се изпълни цялата земя.” ИВ, I, 363

“Господ в Своята голяма милост изпрати чрез старейшините Уагонър и Джонс една много скъпоценна вест. С таз вест трябваше да се издигне по-ясно пред народа на света разпнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представляваше оправдание чрез вяра в Гаранта; подканваше хората да приемат правдата на Христос, която се открива в послушание спрямо всичките Божии заповеди.” СП 41

2. Само малцина могат да видят светлината

“Живеем в последните дни и поколениято, което ще бъде свидетел на последното унищожение, не ще бъде оставено без предупреждение за бързото изпълнение на Божиите съдби. Апостолът казва: “И след това видях, че слизаше от небето ангел, който имаше голяма власт, и земята се просвети от неговата слава. И той извика силно с голям глас и казваше: Падна, падна Вавилон велики и стана жилище на бесовете и прибежище на всяка нечиста и омразна птица, защото всички народи пиха от виното на яростта на нейното блудстване. И земните царе блудстваха с нея и земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте из нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не спделите язвите ѝ, защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните неправди.” (Откр. 18:1-5) Цялата земя трябва да бъде осветлена от славата на тази вест и чрез приемането ѝ сърцето и умът трябва да бъдат подготвени за идването на Царя на царете. Но тази скъпоценна вест ще бъде така обикновено отхвърлена от претендиращия за християнски свят, както беше отхвърлена от юдейския народ вестта на Месия.

Само малцина ще получат свидетелството на истината, защото всяко влияние, което Сатана може да насочи срещу приемането на Божията истина, ще бъде употребено... Въпросът, който е от най-жизнена важност за това време, е: Кой е на страната на Бога? Кой ще се съедини с ангела от Откровение 18 в представяне вестта на истината на света? Кой ще приеме светлината, която ще изпълни цялата земя със славата си? Онези, които ценят светлината, която имат, ще получат повече. Увеличаването на светлината ще свети около душите, които ще се предадат на смекчаващата, покоряваща благодат на Христос; и онези, които обичат светлината, ще бъдат спасени от измамите на Сатана.” Ривю енд херълд, 5.XI.1889

“Почти две години ние увещавахме народа да обсъди и приеме светлината на истината относно Христовата правда, а те не знаеха дали да дойдат и да се хванат за скъпоценните истини или да не се хванат... Те не позволиха на Спасителя да влезе.” РХ, 11.III.1890

“О, колко малцина знаят за деня на тяхното посещение!.. Само малцина има, които са истински смирени, верни, богобоязливи служители... Днес има малцина, които сърдечно служат на Бога. Мнозинството от онези, които съставляват нашето общество, са духовно мъртви в престъпления и грехове... Те все по-малко и по-малко са чувствителни за стойността и значението на истината, защото пренебрегват истината и не практикуват онези неща, които са приятни пред очите на Бога. Вълнуващите свидетелства за изобличение и предупреждение не им правят впечатление. Най-сладките мелодии, когато идват от Бога чрез човешки уста – оправдание чрез вяра и Христовата правда – не поражда в тях отзвук на любов и благодарност. Въпреки че небесният търговец показва пред тях най-богатите скъпоценности на вяра и любов, въпреки че неговият глас ги поканва да си купят от него “злато, пречистено през огън и бели дрехи, за да се облекат, очен мехлем, за да могат да виждат”, те закоравяват сърцата си срещу него и пропускат да заменят своето равнодушие с любов и ревност, но сгъват ръцете си в самодоволство, правят изповед, но са отречени от истинското благочестие. Ако продължават в това състояние, Бог ще ги изблъва с отвращение. Да възхваляваш света и Бога едновременно не е начин угоден на Бога. Събудете се, събудете се преди да е твърде късно! РХ 4.V.1893

3. Има едно пределно време

Съветът на Верния Свидетел към Лаодикия (Откр. 3:18-20) беше предложил лекарство за състоянието, когато все още имаше надежда. Сестра Уайт писа: “Дадената ни чрез А. Т. Джонс и Е. И. Уагонър вест, е вестта на Бога към Лаодикийската църква и горко на всеки, който претендира, че вярва истината и все пак не отразява към другите дадените от Бога лъчи.” Е. Г. Уайт, Писмо 24, 1892 г.

“Все пак има надежда да се излекува тяхното състояние (на онези, които са хладки) и вестта до Лаодикия е пълна с насърчение, защото отстъпилата църква все още може да купи златото на вярата и любовта, може да има бялата дреха на Христовата правда, която да покрие срамотата на нейната голота.” РХ, VIII.1894

“Братя, вашите лампи сигурно ще замъждят и ще отслабват, докато угаснат в мрака, ако не направите решителни усилия за реформа. Спомни си откъде си паднал, покаяй се и върши първите си дела.” Благоприятният случай, който сега се предлага, може да бъде кратък. Ако това време на милост и покаяние отmine неизползвано, дадено е предупреждение: “Ще дойда скоро и ще отнема светилника ти от мястото му.” Но Неговият Дух не ще умолява винаги. Неговото търпение не ще чака дълго.” СЦ, V, 612 (1889)

“Не Бог е, Който заслепява човешките очи или закоравява сърцата им. Светлината, която Бог изпраща на Своя народ, за да поправят грешките си, да ги води в безопасни пътеки, но която те отказват да приемат, заслепява умовете им и закоравява сърцата им. Те избират да се отвърнат от светлината, упорито да ходят в собствените си запалени искри. Господ заявява, че положително ще легнат в скръб. Когато един лъч от светлина, който Господ изпраща, не се приема, става едно частично притъпяване на духовните възприятия и повтор-

ното откриване на светлината се разпознава ясно, така тъмнината се увеличава постоянно, докато стане нощ на душата. Христос каза: “Колко голяма е тази тъмнина!”...

Можеше ли Господ да възпрепятства историята на израилевите чада в отделянето им от Бога. В отказа да ходят светлината, в отказване да изповядат своите грехове на неверие и отхвърляне на Неговата вест, която трябва да бъде вестта на опитността на народа, претендиращ, че вярва истината за това време? Защото ако правят както правеха израилевите чада, въпреки предупрежденията и поученията, ще последват същите резултати в тези последни дни, както беше с израилевите чада. Бог не бърза да изпълни планове Си, защото Той е от векове за векове. Той дава светлина и разкрива истината Си по-пълно на онези, които трябва да я получат и те от своя страна да вземат под внимание думите на предупреждение и насърчение и да ги предадат и на други. Ако мъже с репутация и интелект откажат да извършат това, Господ ще избере други инструменти, удостоверявайки онези, на които се гледа като на нисши.” РХ, 21.XC.1890

“Господ е видял отстъпленията ни и Той има спор с Неговия народ. Неодобрението на Господа е срещу Неговия народ. В сегашното им състояние за тях е невъзможно да представят характера на Христос. Те са отказали да получат вестта, отказали са да дойдат при светлината, да не би да бъдат осъдени делата им. Ще дойде време, когато ще бъде казано на непокаяните: “Ефрем се е прилепил към идолите си, оставете го.” Ще види ли църквата къде е паднала? Когато членовете на църквата се смирят пред Бога усърдно, не полусърдно, безжизнено, Господ ще ги приеме. Но Той заявява: “Ще дойда скоро и ще отнема светилника от мястото му, ако не се покаеш.” Какъв ефект са имали тези думи върху църквата? Претендиращите за Божия народ разбрали ли са важността на тези думи: “Ще дойда скоро (когато си спокоен, безгрижен, изпълнен с духовно безразличие) и ще отнема светилника от мястото му, ако не се покаеш”? Когато предупрежденията от Бога не ще идват повече, когато нежните поучения на Божия Дух замлъкнат, когато светилникът на небесната светлина не осветява повече пътеката им, ще бъдат оставени да запалят собствения си огън и да ходят в искрите на собствения си пламък.” РХ, 4.IV.1893

От гореспоменатите цитати виждаме, че отсъствието на Христос и Неговата правда доведоха църквата до състояние, където ѝ беше дадено:

1. Едно кратко време да реши съдбата си;
2. Благодарен случай да реши между:
 - а) истинско пробуждане и реформация или б) отнемане на светилника ѝ.

Ако църквата приемеше специално изпратената ѝ помощ, не би било за нея твърде късно да предотврати болното вероизповедание. Но ако пропуснеше да се възползва от благоприятния случай, даден ѝ за пробуждане и реформация, отнемането на светилника щеше да бъде отбелязано с прекратяване на Божиите предупреждения и поучения.

III. Църквата решава съдбата си

Обикновено не е познато между адвентистите, че “вестта на другия ангел” беше отхвърлена.

1. Вестта отхвърлена

Сестра Уайт пише:

“Нашето събрание отива към своя край и нито една изповед не е била направена, не е имало нито един единствен шанс така че да се позволи на Божия Дух да влезе. Аз казах: Каква полза от нашето събиране заедно тук и защо нашите братя проповедници влязоха, ако са тук само за да спрат Божия Дух от народа? Ако проповедниците няма да получат светлината, аз искам да се даде на народа случай, може би те да могат да я получат.” Е. Г. Уайт, Ръкопис 9, 1888 г.

“Ако чакате светлината да дойде по начин, който да задоволи всеки един, ще чакате напразно. Ако чакате Високия вик или по-добра възможност, светлината, ще се оттегли и

вие ще останете в тъмнина. Приемете всеки лъч светлина, който Бог изпраща. Човеците, които небрежат да внимават на зова на Духа и Словото на Бога, защото подчиняването иска кръст, ще загубят душите си.” РХ, 18.XII.1888

“Опитах се да ви представя вестта както аз съм я разбрала, но колко дълго ще се държат настрана от вестта на Бога онези, които са начело на делото?” РХ, 18.XII.1890

“Ако не са познали Господния Дух във вестите, които съм носила, сега по-малко ще Го познаят, защото нямам сили да се боря с духа и съпротивата, съмнението и неверието, които са барикадирали душите им, та не могат да видят кога е дошло доброто. Имала съм далеч по-голяма свобода при разговаряне с невярващи. На тях им е интересно. Те се почувстват повлияни от Божия Дух и казват: “Тези думи изглеждат да са изговорени под вдъхновението на Божия Дух.”

О, най-трудното нещо в този свят е да говориш там, където е дошла голяма светлина на мъже на отговорни постове. Те са били осветлени, но са избрали тъмнината вместо светлината.” Писмо 32, V, 1890

“Същият дух, който подбуди да отхвърлят Христос, измъчваше и техните сърца, и ако живееха в дните на Христос, биха постъпили спрямо Него по начин, подобен на безбожните и неверни евреи.” Свид. към Р и Х, 16,17

“Никога не мога да забравя опитността, която имахме в Миниаполис, или това което ми беше открито относно духа, който владее човеците, изговорените думи, извършените действия в подчинение на силата на злото... На събранието те бяха ръководени от друг дух.” Писмо 24 S 1892 г.

“В основата на голяма част от опозицията, проявена в Миниаполис, срещу изпратената чрез братята Е. И. Уагонър и А. Т. Джонс Господна вест лежеше една неохота да премахнат предубеждението и да приемат истината. Светлината, която трябваше да осветли земята със славата си, беше отхвърлена и чрез действията на нашите собствени братя е била до голяма степен пазена от света.” ИВ, I, 234, 235

“Ако Сатана може да измами умовете и да възбуди страстите на онези, които претендират, че вярват истината, и така да ги води да се съединят със силите на злото, той е доволен. Ако веднъж може да накара да се предадат на погрешната страна, той следва плановете си да ги води на дълго пътуване...

Умолявам нашите братя, които ще се съберат на Генералната конференция, да внимават на вестта, дадена до Лаодикия. В какво състояние на слепота са те! Този предмет (вестта от 1888) е бил представена на вашето внимание отново и отново; но вашето недоволство от духовното ви състояние не е било дълбоко и достатъчно болезнено, за да извърши една реформа. “Понеже казвах: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаян, нещастен, сиромах, сляп и гол.” Вината от себеизмамата е върху нашите църкви.” Писмо до Олсен, 1.IX.1892 0.19, d’92

“Видях, че Джонс и Уагонър имаха техния двойник в Исус Навин и Халев. Както израилевите чада удряха съгледателите със словесни камъни, вие удряхте тези братя с камъните на сарказъм и подигравки. Видях, че упорито отхвърляте това, което знаете, че е истина, само защото беше твърде унижително за вашето достойнство. Видях някои от вас в палатките ви да правят мимики, обръщайки на шега всеки маниер на тези двама братя. Видях също, че ако бяхте приели тяхната вест, бихте били в царството след две години от онази дата, но сега трябва да се върнем в пустинята и да стоим там четиридесет години.” Бюлетин на ГК, 9.V.1892 (Мелбърн, Австралия)

“Собственият ни народ се противопостави на Божието дело, като отказаха светлината на истината по въпроса за оправданието чрез вяра. Тази истина те трябваше да приемат и разгласят със сърце и глас и перо. Но когато ръководителите на центъра на делото получили светлината, те не знаеха как да я приложат.” СП 295

“Ние трябва да бъдем последният народ на земята, които да си позволим и в най-малка степен дух на преследване срещу онези, които носят Божията вест на света. Това е най-

ужасната черта на нехристиянство, която се е проявила между нас от събранието в Миниаполис. Известно време ще се вижда в истинското му поведение с всичката тежест на злото, което е резултат от него.” Бюлетин на ГК 1893, с. 184

“Извършеният грях в Миниаполис остана записан в небесните книги... И ако тези личности са опитани и доведени отново до същото положение, ще откриете същия дух. Когато Господ достатъчно ги е опитал, ако не са му са се предали, Той ще оттегли Святия Си Дух.” Писмо до О. А. Олсен, 1.IX.1892 0.19, d’92

2. Вестителят отхвърлен

Отхвърлянето на вестта означава отхвърляне на вестителя - ангела от Откровение 18.

Ангелът от Откровение 18 гл. символизира едно движение. Господната служителка говори за движението като “движението, символизирано чрез ангела, който слиза от небето, осветява земята със своята слава” (ВБ 502 англ.). В това движение божествени и човешки представители взимат активно участие. В Откровение 18 действително Святият Дух е, Който осветява земята с Неговата слава (Хр. служ. 253). Той също запечатва с печата на живия Бог тези, които стенат и плачат. (СЦ, III, 267)

Ангелите действително участват в запечатването на 144,000 (Евреи 1:13,14; Пр. Ц. 293). А и посветени човешки същества също имат своя дял в приключването на делото.

“Ангелите са представени като летящи посред небето, провъзгласявайки на света една вест на предупреждение и носейки я директно на народа, живеещ в последните дни на земната история. Никой не чува гласа на тези ангели, защото те са символ, представящ Божия народ, който работи в хармония с универса. Мъже и жени, осветени чрез Божия Дух и очистени чрез истината, ще провъзгласяват трите ангелски вестии в тяхната последователност.” ИВ, II, 387

Така, ако “вестта на другия ангел” (1888) беше отхвърлена, това означава, че мъжете, които носеха вестта, бяха отхвърлени, ангелите, които придружаваха тези мъже, бяха отхвърлени също и Святият Дух, Който употребяваше тези мъже, беше отхвърлен. Сестра Уайт пише:

“Сега, точно сега е нашият ден на благодат и спасение. Господ Бог, Който обитава в свято място, вижда всяка душа, която презира проявлението на Неговия Свят Дух. Бог се е откривал отново и отново по най-забележителен начин в Батъл Крийк. Той е дал изобилна мярка от Своя Свят Дух на вярващите там. Понякога това е ставало неочаквано... Някои са чувствали досада в това изливане на Святия Дух и тяхното естествено разположение е било проявено. Те казват: “Това е само едно възбуждение, то не е Святият Дух, не е изливането на Късния дъжд от небето.” С Св. Серия А 6, с. 19 (1896 г.)

“Небесният вестител е бил отхвърлен решително.” Така далеч ще отидете с моите ученици, но не и по-нататък. Ние се нуждаем от ентусиазъм в нашето училище, не от възбуждение. Ще бъдем по-добре задоволени да работим с учениците самите ние. “Така че зложелателството е било извършено спрямо Божия милостив вестител – Святия Дух.”

“Не са ли в опасност учителите в нашите училища да богохулстват, обвинявайки Божия Свят Дух, че е изменническа сила и води във фанатизъм?... Непрекъснато потоци жива вода са текли към вас в Батъл Крийк, но вие не сте ги приели като такива. Вместо да пиете изобилно от спасителните потоци, предлагани така свободно чрез въздействието на Святия Дух, вие се обърнахте към замърсени канали и се опитвате да задоволите жаждата на душата си с осквернената вода на човешката наука. Резултатът е бил прегорели сърца в училищата и в църквата. Но аз се надявам, че учителите все още не са минали отвъд границата, допускайки да се закорави сърцето и се заслепи умът.” С Св. серия А7, с. 31,32 (1897)

Малцината верни, които по това време приеха вестта, бяха безсилни да реформират църквата. Въпреки това, 1888 г. отбелязва началото на пророкуваното движение за пробуждане и реформация, което бе по-пълно разкрито в друга криза, която откри отстъпничество, което донесе едно голямо разделение.

IV. Неизбежни последствия

Жалко е, че адвентният народ, с малки изключения, не е осветлен както трябва относно повратната точка, която „вестта за праведност чрез вяра донесе през 1888 г. Официалните публикации на църквата дават много оскъдна и неточна информация по предмета. Онези, които са чели изявленията на Духа на пророчеството, цитиран преди, сигурно ще бъдат разочаровани, когато намерят неточните декларации, направени от ръководството днес. Например в книгата „История на нашата църква“ стр. 246-247 четем:

„Обикновените хора от народа, обръщайки внимание на конференцията, приеха радостно вестта, но не и някои от водачите....

След конференцията в 1888 г. дойде постепенно единство. Водачите, които се бяха противопоставили на движението за една по-дълбока лична вяра, приеха упрека от сестра Уайт и признаха нещастното състояние на ума си след конференцията.

Въпреки че конференцията в Минеаполис изглеждаше угнетителна и застрашителна, тя се оказа една победа за църквата.... Водачите направиха една нова опитност и църквата бързо напредна във всички клонове на делото в страната и в чужбина, при която правилно се наблюдаваше върху оправдание чрез вяра, както би трябвало да бъде.”

Тази розова картина, която водачите сега се опитват да представят, е в противоречие с истинската картина, показана чрез Господната служителка в писанията, цитирани по-горе и онези написани по-долу.

„Религията на Исус е изложена на опасност. Тя се е смесила със света. Светската политика е заела мястото на истинското благочестие и на мъдростта, която иде от горе, и Бог ще оттегли Своята подпомагача ръка от конференцията. Ще бъде ли отнет ковчегът на завета от този народ? Ще се промъкнат ли идолите? Ще бъдат ли въведени погрешните принципи и поучения в светилището? Ще бъде ли почетен антихристът? Ще бъдат ли пренебрегнати истинското учение и принципи, дадени от Бога, които ни направиха това, което сме?... Точно натам ни води неприятелят чрез заслепени, неосветени мъже.” Ръкопис 29, 1890

”Формализъм, практична мъдрост, светска хитрост, светска политика ще се струват на мнозина, че са самата Божия сила, но когато се приемат, те пречат на Божията светлина да предупреди, изобличи и съветва за навлизането на света.

Сатана ще се вмъкне като малки клинчета, които се разширяват, щом като си направят място. Привлекателните хитрости на Сатана ще бъдат доведени в специалното дело на Бога по това време.” Ръкопис 16, 1890

„Господ не ще остави църквата си без изобличения и предупреждения. Греховете са станали модерни, но те не са по-малко отвратителни в очите на Бога. Те са замазани, смазани и извинени. Дясната ръка на приятелството е протегната на всички, които са изпаднали във фалшиви теории и погрешни възгледи, объркващи умовете на Божия народ, притъпявайки чувствата му, като претендират, че представят прави принципи. Така съвестта е станала нечувствителна към дадените съвети и изобличения. Дадената светлина, приканваща към покаяние, е затъмнена чрез облаците на неверие и опозиция, доведени чрез човешки планове и измислици.” Вести, писма, методи, 1 (1897)

„Един нов ред на нещата е въведен в проповедничеството. Има желание за подражаване на други църкви и простотата и смиренieto са почти непознати. Младите проповедници искат да бъдат оригинални и въвеждат нови идеи и нови планове за работа. Някои откриват съживителни събрания и по този начин събират много членове в църквата. Но когато въодушевлението е отминало, къде са обърнатите в истината? Покаяние и изповеди не се виждат. Грешникът е увещаван да вярва в Христос и да Го приеме без да обръща внимание на своя минал живот на грях и бунтовничество. Сърцето не е съкрушено. Няма разкаяние на душата. Мнимите обърнати не са паднали върху скалата Исус Христос.” Недатирани ръкописи, 111

1. Неверните водачи осъдени

“Мъжете, които затварят очите си пред божествената светлина, са неверни, плачевно невежи, както по отношение на Писанията, така и по отношение на Божията сила. Действието на Святия Дух не им е приятно и те отдават Неговите прояви на фанатизъм...”

Тези, които имат това вярване и говорят за него, не знаят какво говорят. Те подхранват любов към тъмнината и докато тези лишени от Христос души стоят на отговорни постове, делото ще е изложено на опасност. Съществува опасност те да се привържат тъй здраво към мрачния водач на всеки бунт, че никога вече да не видят светлина, и колкото по-дълго биват задържани на поста си, толкова по-малък става техният шанс да приемат Христос или да опознаят истинския Бог. Всяко нещо, което е духовно и прогресивно в истината, те го правят да изглежда несигурно. Под влиянието на своя водач те стават все по-решителни и по-решителни да работят против Христос.” СП 198, 199

2. Христовото знаме съборено

“Святия Дух е работил много пъти, но онези, които се противопоставиха на Божия Дух в Минеаполис, очакваха удобен случай да извървят отново същия път, защото духът им беше същият. Впоследствие, когато имаха натрупани доказателства, някои се обърнаха, но тези, които не се смекчиха и покориха на действието на Святия Дух, поставиха собствените си обяснения върху всяко проявление на Божията благодат и загубиха много. Те обяха чрез сърце, душа и думи, че тази проява на Святия Дух е фанатизъм и заблуда. Те стояха като скала; вълните на благодатта ги, но бяха отблъснати от техните упорити и лукави сърца, които се съпротивиха на делото на Святия Дух. Ако Той беше приет, щеше да ги умъдри за спасение и - да станат по-святи мъже, пригответи за делото на Бога с осветени способности. Но целият универс в небето свидетелства за позорното отнасяне с Исус Христос, представен чрез Святия Дух. Беше ли Христос пред тях, те биха се отнесли по начин, подобен на този, както евреите се отнесоха с Христос. Онези, които в Минеаполис отвориха сърдечните си врати за изкушението и занесоха със себе си същия дух и в домовете си, ще разберат, ако не сега, то в близко бъдеще, че са се съпротивили на Божия Свят Дух и действаха срещу Духа на благодатта. Ще се покаят ли?... Духът на Господа е бил върху Неговите вестители, които Той е изпратил със светлина, скъпоценна светлина, но е имало мнозина, които са отвърнали лицето си от Слънцето на правдата, та не виждат светлите му лъчи. Господ казва за тях: “Те са обърнали гърбовете си към Мене, а не лицето си.” ... Кой ще разбере сега това, което пиша?... Господ идва, но тези, които се осмеляват да се съпротивляват на светлината, която Бог даде в богат мярка в Минеаполис, които не са смирили сърцата си пред Бога, ще следват пътя на съпротивата, казвайки: “Кой е Господ, че да се подчиня на гласа Му?” Знамето, което изразява вестта на третия ангел, което всички трябва да носят, е било покрито с друг цвят, което всъщност го унищожава.” ССв., серия А 6, с. 19-26 (1896)

3. Делото получава нов облик

“Мъже, на които са поверени големи отговорности, но които нямат жива връзка с Бога, са отблъсквали и отблъскват Неговия Свят Дух. Те имат същия дух както Корей, Датан и Авирон и както юдеите в дните на Христос.

Исус каза: “Затова Аз изпращам при вас пророци и мъдреци, и книжници; едни ще убие и разпнете, а други ще бичувате в синагогите си и ще изгонват от град на град.” Това пророчество беше буквално изпълнено от юдеите в поведението им към Христос и към вестителите, които им изпращаше. Дали днес някои ще следват примера на онези, които Христос обвини?

Те не са изпълнили още докрай тези страшни предсказания, но ако Бог пощади живота им и те продължават със същия дух, какъвто проявиха преди и след събранието в Минеаполис, ще се изравнят с онези, които Христос обвини, когато беше тук на земята.”

Тази сатанинска работа те започнаха в Минеаполис... И въпреки всичко това, тези мъже заемаха отговорни постове и доколкото им бе възможно оформяваха делото по свое подобие.” СП, 31,32

“Силата на тъмнината вече е сложила своя печат и е поставила своя надпис върху делото.”.. Святият Дух липсва в нашата работа.” СП 192, 193

4. По-нататъшно развитие

“Същата работа, която е била извършена в миналото, ще бъде продължена под облика на институцията на Генералната конференция. Святият характер на тази институция бързо изчезва. Тогава кое ще бъде считано за чисто, свято и неосквернено? Ще има ли някакъв глас, който Божият народ да може да счита като глас, когото може да почита? Разбира се, сега няма нищо, което да предава святите препоръки.

До голяма степен институцията на Генералната конференция е загубила святия си характер, защото някои, които са свързани с нея, не са променили чувствата си, всеки лично, както стана на конференцията в Минеаполис. Някои, които са на отговорни постове, продължават “упорито” в пътя на собственото си сърце...

Кой може сега да се чувства сигурен в зачитане гласа на институцията на Генералната конференция? Ако народът на нашите църкви разбереше управлението на тези мъже, които ходят в светлината, запалена от собствените им искри, ще зачита ли техните решения? Аз отговарям: не, нито за момент. Беше ми показано, че народът като цяло не знае, че в Батъл Крийк сърцето на делото е заболяло и е покварено. Много от народа са изпаднали в летаргия, равнодушие и състояние на апатия и одобряват планове, които не разбират. Къде е гласът, откъде ще дойде той, когото народът може да слуша, знаейки, че идва от истинския Пастир? ССв. Делото в Батъл Крийк (31 май, 1896)

“В центъра на делото нещата се вършат така, че всеки друг институт следва по същите стъпки. А и самата Генерална конференция се е покварила от погрешни идеи и принципи. При изработването на планове се проявяват същите принципи, които ръководят работата в Батъл Крийк с години наред.” СП 262 (1895).

“Църквата е в състоянието на Лаодикия. Божието присъствие не в нейната среда.” Нови писма, Възп. 6 (1896)

Небесният наставник попита: “Какво по-голямо заблуждение може да прелъсти ума от претенцията, че градиш върху вярната основа и че Господ приема твоите дела, докато всъщност ти вършиш много неща според светската тактика и грешиш против Йехова?

Кой може истинно да каже: “Нашето злато е пречистено през огън? Видях нашият Наставник да сочи дрехите на така наречената правда. Събличайки ги, той откри осквернението, което беше отдолу. Тогава Той ми каза: “Не виждаш ли как претенциозно са покрили своята скверност? Домът на Отца Ми е станал търговски дом, едно място, от което божественото присъствие и слава са се оттеглили! Поради това има слабост и липсва сила?

Докато църквата, която сега се заквасва от собственото си отстъпление не се покае и обърне, тя ще яде плода на собствените си дела, докато се погнуси.” СП 213, 214

“Като народ не правят никакви опити за подобряване; стават все по-лоши.” СЦ, VII, 45

Разкриването на това състояние (особено СЦ, VIII, с. 250) е едно от най-силните доказателства, че вестта от 1888 г. (Откр. 18:1) беше отхвърлена от водачите и църквата. Във връзка с тази негативна опитност следващото предупреждение става от голямо значение.

“Там където вестта на божествената мъдрост не се цени достатъчно и се пренебрегва, там църквата бива обхваната от тъмнина.” ВБ 309

5. Особени усилия, направени заради водачите

а. Апел от 1901 г. (отхвърлен)

“На Генералната конференция, състояла се в Батъл Криик през 1901 г. Господ даде на народа Си доказателство, че Той призовава към реформация. Ако упоритите сърца бяха се съкрушили в покаяние пред Бога, би се видяло едно от най-големите изявления на Божията сила, което някога е било видяно. Но Бог не беше почетен. Свидетелствата на Духа Му не бяха взети под внимание. Хората не се отделиха от навиците, които бяха в явно противоречие с принципите на истината и правдата, и които трябва винаги да се поддържат в делото на Господа.” СЦ, VIII, 81

б. Апелът (от 1903 г.) (отхвърлен)

Когато санаториумът в Батъл Криик беше унищожен, Христос даде Себе Си, за да защити живота на мъже и жени. В това унищожение Бог умоляваше народа Си да се върне при Него. И с унищожаването на учреждението Ривю енд херълд, и със спасяването на живота Той, напротив, апелира към тях.” СЦ, VIII, с.85

“След като получих известието относно отличното събрание на изповядване и съединение, което се е провело в Батъл Криик, аз го записах в дневника си и тъкмо се каних да запиша благодарността, която чувствах, загдето е станала промяна, ръката ми беше задържана и до мене дойдоха думите: “Не го пиши. Не е станала никаква промяна към по-добро.” СЦ, VIII, 199

в. Апел от 1909 г. (отхвърлен)

“През време на Генералната конференция, състояла с през 1909 г. делото, което трябваше да се извърши в сърцата на присъстващите, не се извърши... Но въпреки, че беше даден благоприятен случай за изповядване на греховете, за искрено покаяние и за решителна реформация, истинска работа не беше извършена.” ИВ, II, 400, 401 (1909)

Тъжната опитност от 1888 г. също беше повторена през следващите сесии на Генералната конференция. Подновените умолявания, оправени към водачите, бяха отново и отново отхвърлени. Никакво истинско съживление и реформация не бяха засвидетелствани между тях. И църквата пострада от неизбежните последици.

V. Историята се повтаря

“Отхвърлянето на светлината води хората в тъмнина, така че не знаят къде стъпват. Поканата, която евреите отхвърлиха, беше изпратена до сиромасите, недъгавите, слепите и кучите. Ужасната присъда беше произнесена, така че някои от онези, които отхвърлиха поканата, не ще вкусят от сватбената вечеря. Те бяха послушали внушенията на Сатана и направиха изявления и под неговото ръководство щяха да останат в тъмнината на неверието. Те закоравиха сърцата си както фараон, в упорита съпротива “срещу Господ Исус и неговите ученици; избраха Варава вместо Исус?”

Скъпоценната вест е дошла до нас в тези последни дни. Били са предавани предупреждения и увещания. Беше отправена поканата: “Елате, понеже всичко е готово.” Днес, докато още зове, не закоравявайте сърцата си. Мъже и жени, които Бог е благословил с голяма светлина, ще допуснат ли да бъдат заблудени чрез ласкави лъжи от неприятеля на техните души? Не ще ли се пробудим и освободим от опасната летаргия на света, която ни успокоява да спим в люлката на светската сигурност?... Божият Дух не винаги ще се бори с човека... Ще подражавате ли на евреите, които отхвърлиха поканата? РХ, 5.XI.1895

Чрез отхвърляне на светлината, която ги озаряваше, чрез отхвърляне да изследват събитията и да видят дали вестите бяха от небето, фарисеите съгрешиха против Святия Дух.

“Евреите следваха курса в отхвърляне на Христос, докато в самоизмамата си се заблудиха да мислят, че като Го разпъват, вършат служба на Бога.”

В наши дни грехът на фарисеите се повтаря. Мнозина се отвръщат от светлината, отказвайки да слушат предупрежденията на Божия Дух. Но чрез затваряне на сърцето за бо-

жествените впечатления ние отхвърляме опрощението, което нашият Спасител така милостиво ни предлага. Чрез отхвърляне на милостта и истината приготвяме пътя за съпротива, която ако следваме, ще продължи докато вече нямаме сила да действаме по друг начин. Достигната е връхната точка, където многобройните апели са без ефект. Желанието да се покоряваме на Бога и да вършим Неговата воля вече не се чувства. Духовните чувства затъпяват. Резултатът е тъмнина, и колко голяма е тази тъмнина!

Святият Дух се бори с всеки човек. Това е Божият глас, говорещ на душата. Но оставим ли този глас да бъде отблъснат, и ние като фарисеите ще заглушим убеждението и ще се противопоставим на доказателствата, колкото и да са ясни. Бог ще се откаже от нас и ще бъдем оставени на собствените ни наклонности.” РХ юли 1897

“Сатана работи, че историята на еврейския народ да се повтори в опитността на онези, които претендират, че вярват в настоящата истина.” ИВ, II, 111 (1896)

“Еврейският народ беше унищожен, защото отхвърли вестта за спасение, изпратена от небето. Трябва ли това поколение, на което Бог е дал голяма светлина и чудесна възможност, да следва онези, които отхвърлиха светлината за своя погибел?” СЦ, VI, 146 (1900)

VI. Две фази

В доказателствата, представени досега, беше наблегнато на две точки:

1. Идването през 1888 г. на ангела от Откровение 18 (наречен *четвъртият ангел*) с една определена вест за пробуждане и реформация;
2. Начина, по който тази жизненоважна вест беше третирана при онзи случай и през следващите години.

Сега ще разгледаме двете фази в делото на този ангел.

1. Първа фаза - Приготовление

Духът на пророчеството установи извън всяко съмнение факта, че ангелът от Откровение 18 гл. започва работата си с представянето на вестта за Христовата правда в 1888 г.

През 1888 г. четвъртият ангел (Откр. 18) беше представен от вестителите като:

а) донасящ диагнозата от Великия Лекар (Исаия 58:1; Откр. 3:14-17); б) Предложи единственото лекарство, предписано за твърде необходимото лечение (Откр. 3:18). Той дойде с вестта за пробуждане и реформация, да приготви един народ за получаването на Късния дъжд.

“Скъпата вест на оправданието беше приета жадно от душите на всяко събрание след Генералната конференция. Ние сме благодарни на Господа, че има души които съзнават, че се нуждаят от нещо, което не притежават – златото на вярата и любовта, белите дрехи на Христовата правда и колурия (очния мехлем) – способността за духовно разбиране.” Христос правда наша, 31

“Бог издига мъже съответно на нуждите на времето, които да издигнат гласа си като тръба, та да известят беззаконието на Неговия народ и греховете на Якововия дом. Тяхната работа се състои не само в това да оповестяват закона, но и да проповядват вестта за това време... Господ наша правда.” ХПН 32

“Времето на изпита е точно пред нас, защото Високият вик на третия ангел вече е започнал с откриването на Христовата правда, на прощаващия греховете Спасител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя.” ИВ, I, 363

“Въпросът, който е от най-жизнена важност за това време, е: Кой е на страната на Господа? Кой ще се съедини с ангела от Откровение 18 в изнасяне на вестта на истината пред света? Кой ще получи светлината, която ще изпълни цялата земя със славата си?” РХ, 5.XI.1889

“Мистичният Вавилон не е бил милостив към кръвта на светиите и ще бъдем ли съвсем будни да схванем лъчите на светлината, която е светила от светлината на ангела, който е осветил земята със своята слава?” ИВ, III, 426

“Всички, които работят заедно с Бога, не ще се отвърнат от настоящата вест, която вече осветява земята със своята слава.” ИВ, II, 114

Щом сме получили светлината на славния ангел, който ще просвети света със своята слава, нека гледаме на него, който изчиства сърцата, освобождава от “аза” и обръща към небето, че да можем да бъдем готови за Късния дъжд. Нека се снабдим, да се съединим в известяването на ангела, който ще освети земята със славата си.” СС 1.VIII.1892

“Пророкът заяви: “И след това видях друг ангел, който слизаше от небето, имащ голяма слава, и земята се освети от неговата слава.” Блясък, слава и сила трябва да бъдат свързани с третата ангелска вест и убеждение ще следва там, където се проповядва с проявлението на Духа. Как някои от нашите братя ще знаят кога тази светлина ще дойде над Божия народ? Досега, разбира се, не сме видели светлината, която отговаря на това описание. Бог има светлина за Своя народ и всички, които ще я приемат, ще видят престъпността на оставането в хладното състояние; те ще вземат под внимание съвета на Верния Свидетел, когато казва: “Бъди ревностен да се покаеш. Ето стоя на вратата и хлопам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене.” Църквата е представена като седяща в самодоволство, доволство, гордост, в състояние на самонадеяност, невежа относно нейната нищета и окаяност.

Златото, което Исус има за нас, е златото пречистено през огън, то е златото на вярата и любовта, което не е смесено с осквернителни неща. Бялата дреха е Христовата правда, сватбарската дреха, която само Христос може да даде. Колурият е истинското духовно проникновение, което ни е така нужно, защото духовните неща трябва духовно да се разбират.

На нашите братя, които са самоуверени, себедоволни, които говорят и действат като че нямат нужда от повече светлина, искаме да кажем: Лаодикийската вест е приложима за вас.” РХ 1.IV.1890

Според тези изказвания ангелът от Откровение 18:1 трябва първо да извърши едно вътрешно дело на пробуждане и реформация сред членовете на църквата, преди да може да даде Високия вик под силата на Късния дъжд (Откр. 18:2-4).

Господната служителка казва, че делото на този друг ангел започва през 1888 г. (ИВ, I, 363), когато първите лъчи от неговата светлина се появиха, засилвайки и истините на третата ангелска вест. От малкото начало тази светлина ще расте, докато достигне кулминационната точка. “Вестта не губи от силата си, като продължава летенето на ангела, защото Йоан вижда да напредва от сила към сила, докато цялата земя се освети от неговата слава. Пътят на народа, който спазва Божиите заповеди, води напред и винаги напред. Вестта на истината, която ние носим, трябва да отиде до племена, езици и народи. Скоро тя ще порасне във висок вик и земята ще бъде осветена от неговата слава.” СЦ, V, 383

“Ангелът (Откр. 18:1), който се съединява в известяването на третата ангелска вест, ще освети цялата земя със своята слава.” ВБ 507

Идеята, че предсказаната реформация трябва да започне с чудотворното лечение на болести и други знамения и чудеса, е едно погрешно тълкуване на СЦ, IX, 126, което се отнася до кулминационната точка под влиянието на Късния дъжд, а не за началото на реформаторското движение. Предупредени сме:

“Мнозина, които отхвърлят вестта, която Господ им изпрати, търсят да намерят повод за съмнения, да намерят нещо, за да извинят отхвърлянето на светлината от небето. Въпреки явните доказателства, те казват, както евреите: “Покажи ни чудо и ние ще повярваме. Ако тези вестители имат истината, защо не излекуват болните?”

Ако могат да се отворят очите им, ще видят зли ангели, ликуващи около тях и триумфиращи в усилията си да ги измамват. Точно пред нас е денят, когато Сатана ще отговори на исканията на тези съмняващи се и ще представи чудеса, за да затвърди вярата на всички онези, които затварят очите си за светлината на истината, а питат за чудеса, да ги затвърдят в измамата!” Ев. 594

“Трябва да настане една реформация всред нашите редове. Народът трябва да достигне един по-висок стандарт, преди да може да очакваме силата на Бога да бъде изявена по един забележителен начин на лекуване болните.” Здр. сл. 16

“Голямото реформаторско движение трябва да започне в представяне Божия закон на бащи, майки и деца.” СЦ, VI, 119 (1900 г.)

От представените по-горе доказателства става ясно, че първата цел на идването на ангела от Откровение 18 е да даде сила на третата ангелска вест, която отслабна в ръцете на онези, които първо бяха натоварени с нея. (Ев. 230, СЦ VI 60, СЦ VIII 118,119; РП 277; Св. пр. 411) Само когато третата ангелска вест е засилена чрез другия ангел, тя може да нарасне до висок вик според няколко изявления на Духа на пророчеството.

Не може да има грешка в това, което Бог е разкрил чрез сестра Уайт. Въпреки това, някои се опитват да внушат, че знаят по-добре от Духа на пророчеството. Те обясняват, че другият ангел все още не е дошъл, но когато дойде – твърдят те – той ще освети цялата земя направо с пълнотата на своята слава. Тези братя явно проповядват противното на “така казва Господ”, че вестта ще нарасне дори без единствената помощ, която Господ се е погрижил да направи възможно нейното развитие. И тази погрешна вяра създаде още и друга несъгласуваност и противоречие. Ако вестта можеше постоянно да се увеличава в сила и власт, така че да дойде до кулминационната точка напълно самостоятелно, без помощта на четвъртия ангел, тогава съвсем ясно е, че идването на четвъртия ангел в края е безпредметно. Понякога се учудваме защо заради последователност тези претендиращи за вярващи не обясняват Откровение 14:9 точно по същия начин. Те никога не ни казаха защо “Високият вик”, с който третия ангел идва, не беше чул през 1888 г. Както може да се види грешката е в противоречие със собствените им заключения.

2. Втора фаза – Късният дъжд

През 1888 г., когато ангелът от Откровение 18 дойде, той представляваше онези, които действително приеха неговата вест. Отначалото до края на неговата мисия той идентифицира себе си само с истинските адвентисти. Следователно в пророческото пресяване ние го намираме не с отстъпилото мнозинство, но с вярното малцинство. Пророчеството казва:

“Когато бурята наближи, мнозина, които са изповядвали вярата в третата ангелска вест, но не са били осветени чрез покоряване на истината, ще се откажат от становището си и ще се присъединят към редовете на противниците. Чрез съединяването си със света и участието си в неговия дух те са стигнали дотам, че да виждат нещата почти в същата светлина и когато изпитът се изпречи пред тях, те ще изберат леката, общоприетата страна. Те ще станат най-върли врагове на някогашните си братя.” ВБ 505

“Но (по това време) Бог още има един народ във Вавилон; и тези верни трябва да бъдат призвани из него. Затова и движението е представено чрез ангела, който слиза от небето, осветява земята със славата си и мощно и със силен глас възвестява... (носейки) последното предупреждение да бъде дадено на земните жители.” ВБ 502

В това време на преследване ще бъде изпитана вярата на Божиите слуги (“предишните братя, идентифицирани с движението от Откр. 18”). Гледайки на Бога и на Неговото слово, те са разгласили вярно предупреждението.” ВБ 502

Да разгласяваш Високия вик, както може да се види, става задължение на един малък “остатък”, който ясно се различава от nereформираната църква – “майка” (СЦ, V, 211,213, 524). За тези малцина верни, които са били призвани да носят Божия ковчег е писано, че “истината не ще отслабне или загуби силата си в техните ръце”. Тази малка “група” от “предишни братя”, пътувайки по тесния път (СЦ, II, 594, 505), трябва първо да покаже на хората прегрешенията им и на Якововия дом беззаконията му (Св. пр. 303). Даването на последното предупреждение – Високия вик е последната част от делото им. Духът на пророчеството описва това събитие така:

“Небесните вестители ще отиват от място на място, търсейки възможен начин да предупредят народа за идващия съд и представяйки им радостната вест за спасение чрез Господ Исус Христос. Стандартът на правдата трябва да бъде повдигнат. Божият Дух работи над човешките сърца и онези, които се позовават на Неговото влияние, ще станат светлина в света. Навсякъде може да се види да напредват като предават на други светлината, която са получили, както това ставаше след изливането на Святия Дух в деня на Петдесетницата. Като оставят да свети светлината им, те получават повече и повече духовна сила. Земята бива осветена от Божията слава.

Но, о, ужасна картина!... Той ще отнеме Святия Си дух от църквата и ще го даде на други, които ще Го ценят.

Няма по-голямо доказателство, че онези, които са получили голяма светлина не ценят тази светлина, като отказват светлината им да свети върху онези, които са в тъмнина, посвещавайки време и енергия в служене на форми и церемонии. Отсъствието на хармония с Бога става видимо. Светлината замъждява и угасва; светилникът е преместен.” РХ, 16.VII.1895

“Във времето на Високия вик на третия ангел онези, които са били в известна степен заслепени от неприятеля, които не са се оправили напълно от примките на Сатана, ще бъдат в опасност, защото ще бъде трудно за тях да различат светлината от небето и ще бъдат склонни да приемат лъжата. Погрешната им опитност ще подведе мислите им, решенията им, твърденията им, съветите им. Доказателствата, които Бог е дал не ще бъдат доказателства за онези, които са заслепили очите си чрез избиране на тъмнината пред светлината. След отхвърляне на светлината ще създадат теории, които ще наричат “светлина”, но които Господ нарича “запалване на собствените им искри”, по които ще насочат стъпките си.” РХ, 13.XII.1892

Ще бъде изменено на Христовата кауза. Онези, които са имали светлината на истината и са се радвали на благословенията ѝ, но които са се отвърнали от нея, ще се противопоставят на Святия Дух. Вдъхновени с един дух от долу, те ще рушат това, което някога са градили и ще покажат на всички благоразумни, богобоязливи души, че на тях не може да им се има доверие. Те може да претендират за истинност и праведност, но техният дух и дела ще свидетелстват, че са изменили на техния Господ. Качествата на Сатана те наричат действия на Святия Дух.” РХ, 24.V.1898

“В църквата ще има чудно изявление на Божията сила, но тя не ще действа върху онези, които не са се смирили пред Господа и не са отворили сърцето си чрез изповядване и покаяние. В изявлението на онази сила, която осветява земята с Божията слава, те ще виждат нещо, което в своята слепота ще считат за опасно, нещо, което ще увеличи страха им и ще ги окуражи да му се съпротивляват. Понеже Господ не действа според техните идеи и очакване, те ще се противопоставят на делото. “Защо - казват те – да не можем да познаем Божия Дух, когато сме в делото от толкова много години?” Понеже не са се отзовали на предупрежденията, на умоляванията на Божиите вестители, но упорито казват: “Богат съм, за богатях и нямам нужда от нищо.” РХ, 23.XII.1890

VIII. Другият ангел и пресяването

Изложението във “Великата борба”, стр. 505, което говори за едно отделяне в църквата на Адвентистите от седмия ден, не се отнася единствено само до едно събитие или случай. То показва серия от последователни събития, станали в течение на един дълъг период от време. В това пророчество са очевидни три фази:

1. Преди бурята на изпита да дойде, една голяма класа от вярващи адвентисти ще са се отвърнали от истината и ще са се поставили под знамето на Сатана. Това не означава, че са напуснали организацията. Напротив, те съставляват голямото множество и ръководещата сила вътре в църквата до самия край.” (Чети СЦ, V, 209-212)

2. Докато големият изпит се приближава все по-близо и по-бързо, това отстъпило множество развива стъпка по стъпка своя характер на вероизповедание като се свързва все повече и повече със света, възприемайки неговия дух. Това става сега в наши дни.

3. Тогава, когато големият изпит с неделния декрет е поставен окончателно, това множество, като организирана църква, се предава на тази сила. Това е, когато ще станат най-горчиви врагове на “някогашните си братя”, които са се предали да вършат делото на ангела от Откровение 18. (Сравни ВБ 501-505)

Този верен остатък се свързва с третия ангел, както третият ангел се свързва с втория ангел. Как се присъедини третият ангел към втория? Когато третият ангел дойде през 1844 г., истините, които той носеше, бяха отхвърлени от “адвентистите от първия ден” (включително и Уилям Милър и другите водачи на Адвентното движение), които бяха така дълго представители на първия и втория ангел. Когато тази група от Милеровите вярващи отказа да приеме светлината на третия ангел, те престанаха да бъдат представители на първия и втория ангели. От онова време представителството на първия и втория ангели продължи от онези адвентисти, които сърдечно приеха вестта на третия ангел. Това стана чрез онези верни вярващи, които не одобриха предишното общество и станаха пионери на църквата на Адвентистите от седмия ден, чрез които третият ангел обедини първия и втория. Докато имаше едно отделяне в обществото на адвентистите, имаше и едно свързване (сдружение) между трите ангела, които сега работеха ръка за ръка вътре и чрез новосформираната група на Адвентистите от седмия ден.

Съществува паралел между участието на третия ангел и идването на четвъртия ангел (Откр. 18). Историята се повтаря. Нереформираната майка, църквата на Адвентистите от седмия ден, които няма да получат Късния дъжд, но негодуванието на Бога (СЦ, V, 211), престават да бъдат представители на първия, втория и третия ангели, когато Божието присъствие е оттеглено от тях като църква (СЦ, V, 210). Явно е, че една църква, която в края става “свърталище на всяка нечиста и омразна птица” (Св. пр. 265 - англ.) не може повече да бъде представена чрез трите Божии ангела. Те са представени от обществото на верния остатък или “предишните братя” (ВБ 505). То е това общество, в което четвъртият ангел трябва сега да предаде сила и слава на третата ангелска вест, докато те като “движение”, символизирано чрез ангела от Откровение 18 са приготвени да дадат Високия вик.

Като адвентисти от седмия ден – реформатори ние се надяваме, че ако останем верни, ще участваме в тази победна опитност, която е една покана към всички адвентисти. Нашето убеждение е, че Адвентистите от седмия ден реформаторско движение със своето стое-не за настоящата истина съответства на пророческата картина, отнасяща се за обществото на верния остатък. Фактите показват, че в Божието провидение това движение беше създадено да ръководи едно дело в светлината на Откровение 3:18-20 и 18:1.

През време на Христовата земна служба имаше много дискусии между евреите относно установяването на пророкувания Илия, който трябваше да дойде. Даже учениците бяха объркани от фарисеите, които поддържаха, че Исус не може да бъде Месия, защото според Малахия 4 гл. “Илия трябва първо да дойде”. Какво презрително разкриване трябва да е било за тях да научат, че Илия вече е дошъл и те не са го познали (Матей 17:12). Това обяснение беше прието с готовност от онези, които познаха Йоан Кръстител като Божи предвестник. Исус каза: “И, ако искате да го приемете, този е Илия, който имаше да дойде” (Мат. 11:14). На читателите на тази брошура ние ще представим същото твърдение относно онзи “друг ангел”. Всички са съгласни, че трябва да дойде, но не всички ще приемат, че “той вече е дошъл, а те не го познават”. Проблемът с лаодикийските вярващи е този, че те, поради своята духовна слепота, Откр. 3:17 не успяха да различат между добро и зло, между истина и заблуда. “Горко на онези, които наричат злото добро, а доброто зло, които слагат тъмнината за виделина, а виделината за тъмнина; които слагат горчиво за сладко, а сладко за горчиво” (Исая 5:20). Само очният мехлем, предложен в лаодикийската вест, може да ни даде нужното духовно прозрение да видим светлина в Божиата светлина.

В този период някой от нашите читатели може да каже: “Всичко това е ново за нас. Ние никога не сме били обучавани на тези неща. В действителност не малко адвентисти знаят истината за ангела от Откровение 18 и вестта от 1888 г. Следователно множеството не ще бъде в състояние да види светлината.

“Когато изгрее светлината, за да освети земята, вместо да дойдат на помощ на Господа, те ще ограничат Неговото дело, за да отговаря на тесногърдите им идеи. Позволете ми да ви кажа, че в това последно дело Господ ще работи по един съвсем необикновен начин, начин противоположен на всеки човешки план. Между нас ще има такива, които всякога ще искат да упражняват контрол над Божието дело, даже и да диктуват какви предвиждания да се правят и тогава, когато делото ще напредва под ръководството на ангела (Откр. 18:1), който се присъединява към третия ангел във вестта, която ще трябва да се даде на света.” Св. пр. 211

ПРИЛОЖЕНИЕ

Извадка от брошурата “Времето и работата”, издадена от Адвентната църква, стр. 9-12:

ПРЕДСКАЗАНИЯ

Преди 35 години, когато мнозина проповядваха, че народите няма вече никога да вдигат нож едни против други и война няма вече да има, Господ даде следното впечатлително предупреждение: “Бурята се приближава и ние трябва да се приготвим за нейното беснуване, като се смирим пред Бога и вярваме в нашия Господ. Господ ще направи да дойдат страшни сътресения на земята. Навсякъде ще настъпи безпокойство...

В 1904 г. се даде следното предсказание: “Скоро ще избухнат между народите големи размирици, които няма да престанат докато дойде Исус... Божиите съдби се виждат. Войните и военните слухове, разрушенията чрез огън и вода показват, че времето на скръбта, която ще се увеличава до края, предстои в близко време. Ние нямаме време за губене. Военният дух доведе света в раздразнение.” Ривю енд херълд, 24.XI.1904 г.

Пет години по-късно или в 1909 г. събраните делегати на Генералната конференция бяха тържествено призовани да подготвят сърцата си за много по-ужасните, отколкото те мислят, състояния на борба и бедствие, които скоро ще видят настъпили на земята. Вестта гласеше: “Твърде скоро ще избухнат между народите борби и бедствия в размер, както сега не можете да помислите.” Бюлетин на Генералната конференция, 1909, с. 57 Пет години след като беше дадено това предсказание избухна голямата световна война. (1914 г. – б.н.)

...

ЕДНО ГОЛЯМО РЕФОРМАЦИОННО ДВИЖЕНИЕ И ДЕЛОТО

Покрай това окаянство между народите на земята Духът на пророчеството ни рисува едно друго **събитие, което трябва да стане по същото време: едно голямо реформационно движение между Божия народ.**

“Картини, които през нощта минаха пред погледа ми, оставиха в мен дълбоко впечатление. На много места изглеждаше да се развива едно голямо движение, едно пробуждане... Нашите братя и сестри встъпиха на бойния фронт, като се отзоваха на Божия зов. “Тези, които искат да се поверят, Бог призовава да проведат една пълна реформация. Пред нас е едно пълно с опасности време и Господ зове Своите работници да влязат в бойната линия. Сега трябва всяка душа да се посвети на Бога по-напълно и по-вярно отколкото в миналите

години.” “Не изисква ли Св. Писание едно по-чисто и по-свято дело от каквото сме видели сега?” Бюлетин на Генералната конференция, 19.V.1913 г, с. 34

“В нощни видения видях едно голямо реформационно движение всред Божия народ...”
СЦ, IX, 126